

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg tror ikke helt, at fru Margrethe Vestager hører mig korrekt, for det, jeg sagde, var, at vi også har en udfordring, der ikke ligger i det her lovforslag, men ligger i resten af den politik, vi laver, for at sikre, at de danske universiteter har en høj standard, og også sikre, at de har så høj en standard, at de kan tiltrække udenlandske studerende. Det var det, jeg sagde. Det bliver selvfølgelig også til glæde og gavn for de studerende, der bliver her i Danmark.

Det er klart, at vi har en fælles udfordring, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at de universitetsforligskredse, der er, er indstillet på at løse den opgave. Jeg synes sådan set også, at vi gør det rigtig godt, og vi har nogle rigtig gode universiteter, og det har jeg tænkt mig at fastholde. Jeg er også helt sikker på, at vi fortsat kan have rigtig gode universiteter, også når studerende vælger at tage udenlands, og specielt fordi det, som jeg nævnte i min ordførertale, kan komme de danske universiteter til glæde og gavn, når disse studerende for nogles vedkommende vælger at komme tilbage enten som studerende eller som forskere og undervisere.

Formanden:

Tak til fru Charlotte Dyremose. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

I Det Radikale Venstre glæder vi os over alle de tiltag, der giver muligheder for, at danske studerende, uanset om det er på kort, mellemlangt eller på det lange videregående niveau, kan få mulighed for at læse i udlandet for dermed at få et større perspektiv på deres uddannelse og på deres faglighed, og for på den måde i højere grad at blive i stand til at begå sig på et stadig mere globaliseret arbejdsmarked, et stadig mere multikulturelt arbejdsmarked.

I det perspektiv er forslaget, som vi behandler i dag, naturligvis et godt forslag. Det er forhåbentlig en lettelse for den enkelte studerende at kunne tage sit taxameter med i forhold til at betale for en uddannelse i udlandet, som jo typisk har en deltagerbetaling. Så langt, så godt. Men hvis man ser på den måde, det er løst på, kan man se, at nogle af de studerende, som ikke tager af sted, risikerer at sidde tilbage med et studium, som er underfinansieret. Derfor er vi meget glade for, at ordningen vil blive fulgt tæt, og at der vil blive lavet en evaluering af den.

Det hænger jo sammen med det ret enkle, at den måde, vi finansierer vores universitetsstudier og andre videregående studier på, er via en taxameterordning, og det er et gennemsnitstaxameter, vi taler om. Det betyder jo, at i det øjeblik, den første studerende forlader kurset, begynder underfinansieringen. Jeg håber sandelig ikke, man tror, at de, fordi der bliver færre studerende, så også har brug for færre timer eller færre forelæsninger, at de så lærer mere effektivt eller på en anden måde. Det vil stadig væk være nødvendigt at tilrettelægge undervisningen i forhold til et antal timer, en kvalitet, en vejledning og en kontakt med undervisere, som vil svare til det, man har, når man har det fulde deltagerantal.

Derfor er der en umiddelbar økonomisk påvirkning, som kan blive til skade for de studerende, der ikke er taget til udlandet for at læse. Derfor handler det ikke så meget om institutionsinteresser eller om, at man vil privilegere den ene eller den anden – det handler om studenterinteresser. For vi har stadig væk en klar interesse i, at de studerende, når de læser i Danmark, uanset om de tager noget af deres uddannelse i udlandet eller ej, får en uddannelse af høj kvalitet, og det forudsætter altså, at der er midler til at sikre denne høje kvalitet. Derfor vil vi følge forslaget tæt, også i forhold til, hvilken rådgivning de kan få.

Vi synes i det hele taget, at de videregående uddannelser var godt på vej i forhold til et stærkere internationalt islæt; i forhold til det internationale samarbejde, der er; i forhold til en stærkere udveksling; i forhold til, at de forskellige institutioner på studenterniveau, men jo også på underviserniveau, var stadig mere i clinch med hinanden. For det betyder, at det internationale ikke bare er et vilkår for den enkelte studerende, som rejser ud eller kommer hjem, men er et kendetegn ved hele vores uddannelsessystem; at det er internationalt i dets perspektiv. Det gør, at man behandler viden på en anden måde, at man behandler læreprocesser på en anden måde, at man har et andet perspektiv på den professionalisme og på den faglighed, som den enkelte studerende skal tilegne sig.

Derfor glæder vi os over perspektivet i forslaget, vi stemmer også for det, men følger det tæt, fordi vi synes, at der er en række problemer i det, hvis man ser på mulighederne for at finansiere den kvalitet, vi gerne vil have, af de videregående uddannelser for de studerende, som